

Kicsi vér néha előfordul

Volt egy kórház, sokat feküdtem ott, az ablak mellett állt az ágyam, a könyököm néha bevertem a radiátorba. A városból HÉV-vel lehetett kimenni. Meszsziről világított, mint egy karácsonyfaégő, pontokban. Barátságos, meleg volt. Gőzölgött a szellőzőből a füstös bórszag, az izzadság párái. Sárga üveges teraszok fogták körbe a hatemeletes panelépületet. Valahol a pusztaság közepén húzták fel, letűnt kor munkásai. Közel a HÉV-megállóhoz, ne kelljen sokat gyalogolni. Akinek törött volt a lába, hiányzott a veséje, műtötték az állkapcsát, vagy éppen gyereket szülni ment oda, annak egy örökkévalóságnak tűnt. Tágas parkjában kihajtott a spiraea, néhány zöld szár bújt ki a fekete, vizes földből. Éjszaka földikutyák tanyája, akik hatalmas kupacokat hagynak maguk után, végigtúrják általában a kertet. Jó érzés bejárni. Belélegezni a tüdőbe. Mikor idekerültem a szívemmel, képtelenségnek tűnt, örültem, ha a betonpadig eljutottam a vizit után. Akinek infarktusa volt, nem is akarták kiengedni a kórteremből, aztán mégis mehettem, nem törődtek velem. Teltek a hetek, erőre kaptam. Jöttek sorban újra más

betegségek, egyelőre itt maradok. A vetetlen ágy és a tavaszi szélben kalimpáló bokorágak között fogok nemsokára futkorászni, ha meggyógyulok. Megszerettem ezt az utat, még akkor is, ha olyan nehezen ment néha, egészen nehezen megy itt minden, az is, hogy levegőt vegyek egyáltalán.

Közben túl voltam egy gyilkosságon és egy házasságon, de elhúzták a tárgyalást. Megállt a hivatal órája, pedig az első hetekben még izgatottan vártam a levelet. Aztán mint akit belefojtottak, csak feküdtem befűrödve egy párnán. Még előzetesbe se kerültem, pláne, hogy beteg lettem, jól néztem volna ki egy célában, összegömbölyödve, a körmömet rágyva. Kirendelték az ügyvédet mellém, na, ő is csak ritkán jön be, inkább telefonál. Így elbújhattam a kórteremben, van itt hely, nekem mindig langyos a lepedőm. Ülök és visszagondolok. Fészkét rakok a vaságy közepére, fúrok egy gödröt az öklömmel, és repkedek. Ha szúr a derekam, akkor meg a hátam alá gyűröm a párnát. Tegnap se ment fel a lázam. Üvegdarabok, rakosgatom őket, összevissza karcolnak, meg csiklandoznak is. Olyanok, mint a gondolataim, szeretek velük elaludni.

Mikor megnőtt a bokrok szára, a gyöngyvessző fehér virágpompába búj, szívesen szúrtam meg a lábamat vele. Egészen odadörgöltem a combomat, megvágta a bőrt és utána piros lett a helye. Vakartam a körmömmel, viszketett. Néztem a távolságokat a kórterem ab-

lakából, vagy titokban felmentem a tetőre. Senkiföldje húzódik a kórház háta mögött, a város vége, az élet vége, a táj üres erezete, ahogy felszakadozik a darabolt kaszáló, a sárga föld eltűnik alkonyatkor a vörös felhők alatt. Sárszag jön be az ablakon, ha a határ felől fúj a szél. Szerettem nézni a semmit idefentről.

Valaki hirtelen feltöri a képet, fut a dombon át, liheg. Elbotlik egy gödörben és elesik. Néhány kóbor kutya üget egy tüzelő szuka után, vonyítva ugatnak. Vasgyűjtő cigányok, gyerekek bottal szaladnak át a horizonton, vagy gombaszedők jönnek, kezükben nejlonszattyorral. Csigagyűjtőket is láttam egyszer. Volt, hogy a migréntől napokig alig éltem, olyankor ködbe bújtt a föld. Szépen, gondosan, sorba ültetett cserjék vannak a kórház kertjében. Tuja, fenyő és akác, a járda végén a nővérszállás ablakai, műanyag, zöld függönyvel.

Végre megismerhetem a kórházak hosszú boldogságát. A rendelők nyugalmát, amitől gyerekként olyan keservesen sírtam, most hirtelen erős kapaszkodót ad. A kórházi pongyola eltakarja a varratokat. A férjem halála óta egyre többször járnak nálam lények. Bebújnak a fejembe és onnan dörömbölnek. Még azt is kiabálták egyszer, mit tettél a férjeddal, ócska ribanc? Vagy azt: na, mi van, berezeltél, te liba? Vedd a kést! Csípjél bele! Szakítsd el!

Éjszakánként, ha nem bírok elaludni, sokszor állok a párkánynál. Bámulom, ahogy a mellettünk levő nővérszálláson hajnalok hajnalán zuhanyoznak a lányok. Árnyékok hajolgatnak a tejüvegen, combok és mellek

rajzolódnak ki, kezek a lábak közé bújva, ujjak a lógó melleken és a szájban, szívárogo ki a pára az ablak melletti résen, néha még a víz is kispriccel, ázik az egész fal. Egymás hátát mossák, hangosan nevetnek és kiabálnak, szeretem, ahogy a mosdókagylón ülve végtelen nyugalommal cigarettáznak. Utána indulnak ágytálat öblíteni és infúziót adni.

Nappal, mint a hangyák, fejvesztve rohannak a műtősfüük. Csattog a klumpájuk. Sürgős esethez futnak, vagy borítékot vesznek át kesztyűs, gumiszagú kezükkel a kapunál. Hálapénzből élnek, halálos betegségekbe, rákos sejtekkel. Máskor mentősök görgetik a kocsiakat. A főbejárat és a kémények épülete között ingáznak, jövés-menés egész nap. Ha hívja valamelyik nővér az orvost, teli torokból ordít, az összes ágyból hallani lehet az ordítását. Még a beteg nevét és a nyavalyáját is elkiabálja. Vakbélre kelünk, koraszülött csecsemőre alszunk el.

De leginkább a kórház nagy kürtője fogott meg. Harminc méter magas fűtőház. Először krematóriumnak néztem. Már el is égtem benne gondolatban, de a végén mindig csak a párnára folyik a nyálam. Ennyi nekem a halál, egy bizsergető érzés, csiklandozás, játék. Odabent a kéményben minden reggel tüzet raknak. Máskor reszketek a kéménytől, becsukom a szemem, ha arra megyek, elfordulok, vagy úgy sétálok körbe a parkot, nehogy meglássam. Egyszer rosszul lettem a bűzétől, sűrű, sárga füstöt köpött, a bejárat melletti szemetesbe hánytam.

Akár egy egyiptomi piramist bámulnék, leülök és nézem a kürtőt. Hirtelen karjai nőnek, lehajol, ölb vesz és behúz. Elnyel, nem vagyok többé. Vajon milyen lehet kemencében elfüstölődni? Ha ég a bőr, pörkölődik, lenyúzza a láng? Parázs lenni, vagy valami más, bárki, csak nem én. Rétegről rétegre reped fel a tűzforró bőrcsomagolás, aztán összetöpörödik és végül beolvad a szagtalan hamuba.

Múlt héten már simán lemehettem a parkba. Kerülgettem a járdát, bolyongtam órákon át, ez volt az egyetlen szórakozásom. A szabadság megglevegőztese. Még rá is gyújtottam, nem az én orvosom volt ügyeletben. A járdán hamugödrök sorakoznak, több tíz méter hosszan elszívott és megrágott csikkek a bokrok tövébe dobva. Orvosok és nővérek dobták ide a csikkeket. Állítólag a férfiak télen is pizsamában járnak ki. A nőknek elnézik, ha a mosdóban csinálják, és a vécéartályn nyomják el.

Forró a szoba, mintha láng futott volna végig rajta, az üvegen át betűz a nap sugara. Izzadságszag és ammónia maró büze keveredik: lúg, hipó, menzesz. Tavasszal még füledtebb lesz, még kibírhatatlanabb. Nehogy megfázzanak a betegek, ez a legfontosabb szabály. Inkább fulladjanak meg, az ablakot tessék becsukni. Naponta háromszor szellőztetünk. Meg vannak adva a pontos időpontok, és hogy mennyi ideig lehet. Az első kora reggeli szellőztetéstől kezdve olajban és zsírban fürdünk, mert hajnaltól késő délutánig forró lángost sütnek a bejáratnál. Feljön az égett olaj

szaga, mintha a mi szobánkba kíváncozna. Szabályosan lebeg a füst az üvegünk előtt. Hajnali hatkor kezdik. Három nő, felkötött konttyal, fehér köpenyben és magas szárú védőcipőben. Még cigarettáznak is közben, hogy elvigye kicsit az olajszagot. A lángosos bódénál lehajtott fejjel állnak sorban a betegek és a közeli telepek munkásai, és csak estére, a hatos zárásra fogy el a sor.

Furcsa események is vannak, megmagyarázhatatlan dolgok, de nekem a legnagyobb élvezetet nyújtják. Néha bejön hozzánk egy tanító, és angyalokról mesél. Van, aki ilyenkor azonnal kimegy, fúj rá nagyon. Én elhiszem, nekem mondhatja. Szeretem hallgatni. A horoszkópot is elolvasom, adott egy könyvet mindenkinek. Azt mondja, a kórházi angyalok egyáltalán nem fehérek, koromfeketék, sötét, ördögi lények. Éreztem és láttam őket, tapintani lehet dagadt arcukat. Pecsétel a kezükben ügetnek a folyosó vörös kockakövén. Lepedőre szállnak, cipelik a testeket, aztán hirtelen elejtik. Ilyenkor aztán gyorsan rányomják a lábakra a halál titkos pecsétjét. Fehér paplankupacra ereszkednek és vihognak, vagy csak ülnek a folyosókon a reggeli takarítás előtt, vidáman énekelnek. Szárnyuk van és hangszerük. Igaza van a tanítónak. De honnan tudja? Lehet, hogy mégis csaló.

Tegnap megultrahangoztak és kitalálták a nőgyógyászatban, hogy a méhemben van egy csomó. Ma mehetek laborra. Vért vesznek, aztán kenetet. Megtűkröznek. Baktériumok úszkálnak a lábam között,

jöhet a kúp, tíz napig. Én nem hiszek benne, de este felrakom. Én az angyalokban hiszek, engem ők gyógyítanak meg.